

Lucrarea celui rău este o realitate în viața noastră

† *Duminica a 23-a, vindecarea demonizatului din Gherghesenii*

Demonii există cu adevărat și au o lucrare prezentă în lume, care de multe ori pun stăpânire peste viețile oamenilor. Tendințelor contemporane afirmă că răul este o simplă absență a binelui și că diavolul nu este o realitate existențială. Totuși, răul este o prezență reală în lume și demonii caută cu tot dinadinsul să pună stăpânire peste viețile oamenilor (1 Petru 5, 8), reușind de foarte multe ori lucrul acesta, din pricina neatenției noastre către cele duhovnicești. Posedarea demonică pune stăpânire peste sufletul și chiar trupul omului ca o consecință a păcatelor și patimilor în care adesea cade, printr-o viață dezorganizată, trăită iresponsabil și în izolare față de Dumnezeu. Trăirea păcătoasă și pătimașă ne aduce în starea totalei a anulării voinței și libertății noastre, conducându-ne către moartea duhovnicească. Prin posedarea demonică, odată cu goliciunea trupului, ni se golește și sufletul de orice lucru bun, de orice dar dumnezeiesc. Sunt multe modalități prin care demonii își află „odihna” în inima omului, de unde fac să izvorască gândurile rele și ucigașe: săvârșirea păcatelor de căpetenie, neîncetata pomenire a numelui celui rău, împărțășania luată cu nevrednicie și pedeapsa pentru răutățile săvârșite de noi. Pătrunderea lucrării celui rău în noi atârână de lucrarea propriei noastre voințe, întrucât cel rău poate lucra în lume prin noi, în măsura în care îi deschidem ușa ca el să intre, iar ușa prin care el poate intra în inima noastră este propria noastră libertate. Diavolul poate într-adevăr să ne ispitească, dar noi avem libertatea voinței, prin care primim sau respingem ispitele lui.

Nimeni nu poate fi amăgit de diavol, dacă n-a consimțit el însuși prin voința sa liberă la aceasta. Diavolul expropriază umanitatea din om în favoarea bestiei din el, făcând din om o caricatură, un monstru. Un suflet stăpânit de acest duh este ceva cu adevărat înfiorător. El își pierde îndată libertatea. Rațiunea i se întunecă, instinctele de conservare i se atrofiază. Lucrarea diavolului duce în esență la moartea trupească, dar și la cea duhovnicească. Oricât de multe și de grele ar fi păcatele și patimile care zac înlăuntrul nostru, totuși nu suntem singuri în această luptă, ci în sprijinul nostru, atunci când suntem căzuți și izolați, vine Hristos întinzându-ne mâna Sa salvatoare pentru a ne ridica din întuneric și moartea păcatului. Hristos ne redă sănătatea sufletului și a minții. Restaurarea noastră lăuntrică o începe Hristos, dar desăvârșirea ține și de voia noastră liberă și de angajarea noastră în propria rezidire duhovnicească. Trebuie să părăsim păcatele, să scăpăm de diavoli și să rămânem cu Hristos. Să ne păzim inima curată de patimi, să devenim scaun al Preasfintei Treimi. Să ne păzim trupul curat de beție și desfrâu, ca să devină „templul Sfântului Duh”. Să fugim de diavolul mândriei, care ucide pe mai mulți oameni, știind că Dumnezeu, celor mândri le stă împotrivă, celor smeriți le dă har. Să ne rugăm Mântuitorului să ne izbăvească de patimi și duhurile rele. Amin.

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie - 26 octombrie

Sfântul mare mucenic Dimitrie face parte din rândul ucenicilor lui Hristos care au uitat de propriile lor suferințe când L-au mărturisit pe Dumnezeu înaintea oamenilor. Ei L-au iubit atât de intens pe Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și s-au identificat atât de adânc cu suferința Lui, încât au reprodus în viața lor, aproape identic, drama Răstignitului pe Cruce. Sfântului Mc. Dimitrie s-a încreștinat chiar din copilărie, prin grija părinților, care erau oameni de vază în orașul Salonic, tatăl său fiind guvernatorul acestei cetăți. Fiul lor a fost instruit pentru a deveni militar în armata romană dar și educat în spiritul virtuților evanghelice, confirmându-i-se un statut moral desăvârșit. După moartea tatălui său, împăratul Maximilian, fiind impresionat de calitățile sale militare, l-a desemnat pe Dimitrie guvernator al orașului Salonic. În această calitate el imprimă orașului un duh de viață creștină, fapt pentru care autoritățile romane au declanșat o anchetă împotriva sa. În timpul procesului, proconsulul Dimitrie și-a mărturisit identitatea de creștin în cuvintele: „Eu cred adevărului și nu mă lepăd de Hristos pentru toate măriile lumii”. Urmează întemnițarea sa. În oraș exista un luptător puternic numit Lie, care nu putea fi biruit. Foarte mulți tineri creștini erau siliți de autoritățile romane să se lupte cu el în piețe și circuri, spre delectarea mulțimilor și uneori chiar a împăratului. Un tânăr, Nestor, dorea înfrângerea lui Lie și eliberarea tineretului creștin de acest păgân uriaș. De aceea apelează la sprijinul duhovnicesc al Sf. Dimitrie aflat în închisoare. După ce Nestor a fost binecuvântat pe frunte cu semnul Sf. Cruci, Sf. Dimitrie i-a zis: „Pe Lie îl vei birui și pe Hristos îl vei mărturisi”. Binecuvântarea Sfântului îi dă puteri tânărului Nestor care îl învinge pe uriașul Lie. Împăratul, aflând că victoria lui Nestor asupra lui Lie se datorează și Sf. Dimitrie, dispune condamnarea la moarte. Soldați romani au pătruns în temniță în dimineața zilei de 26 octombrie anul 296 și l-au străpuns cu sulițe iar în ziua următoare l-au decapitat și pe Nestor. Trupul Sf. Dimitrie a fost îngropat iar pe mormântul său s-a zidit o frumoasă biserică în orașul Tesalonic, unde și astăzi, într-o raclă de argint se păstrează Sfintele sale moaște.

Născută la începutul secolului al XIV-lea în familia primului domnitor al Țării Românești, Basarab I Întemeietorul (1310-1352), a primit la botez numele Teodora, oferindu-i-se o educație aleasă întemeiată pe dragostea față de Dumnezeu și de aproapele. Teodora Basarab s-a căsătorit cu Ivan Alexandru (1331-1371), viitorul țar al Bulgariei, împreună cu care a avut trei băieți și o fată: Mihail Asan, Ivan Strațimir, Ivan Asan și Vasilisa. Și-a crescut copiii însuflându-le dragostea de Dumnezeu și grija pentru cei din jur. Pe doi dintre fii i-a pierdut în războaie. Alături de soțul ei, țarul Ivan Alexandru, a ctitorit mănăstiri și biserici, iar pe altele le-a restaurat, într-o epocă în care isihasmul era în plină dezvoltare. Această perioadă este socotită de istorici o epocă de renaștere culturală și spirituală pentru bulgari, Teodora Basarab fiind un factor foarte important, care a sprijinit și încurajat zidirea așezămintelor monahale, copierea de cărți necesare cultului și dezvoltarea monahismului. Râvna și evlavia ei către Dumnezeu și către Sfinți a fost observată și consemnată în scris și de contemporani. În anul 1345 țarul Ivan Alexandru hotărăște să se despartă de Teodora Basarab. Repudiată de la curtea imperială, Teodora Basarab se smerește retrăgându-se într-o mănăstire pentru a se lepăda de grijile, intrigile, răutățile și tumultul acestei lumi și pentru a-i sluji cu dragoste și devotament Marelui Hristos. Teodora Basarab alege să rămână în Bulgaria pentru a nu strica relațiile dintre cele două state vecine de care era atât de atașată sufletește, dând astfel dovadă de înțelepciune și dragoste față de poporul român și bulgar. Întrucât țarul Ivan Alexandru îl cunoștea și aprecia pe Sfântul Teodosie Isihastul, ucenicul Sfântului Grigorie Sinaitul,

suntem îndreptățiți să credem că Monahia Teofana Basarab l-a cunoscut și ea și i-a devenit ucenică, învățând de la el ascultarea, milostenia, buna chivernisire, cultivarea liniștii și rugăciunea minții, îndrumări pe care marele nevoitor le dădea celor pe care îi povățuia în viața duhovnicească. Activitatea Cuvioasei Teofana și statura sa duhovnicească i-a impresionat pe locuitorii cetăților prin care a trecut, fiind foarte iubită de popor.

Locuitorii din zona Timocului bulgăresc și sârbesc păstrează și astăzi, după șase veacuri, în memoria colectivă faptele și nevoințele Cuvioasei Teofana Basarab, țarina de neam român care a strălucit prin credință și jertfă în pământul bulgar. Nu se cunoaște cu exactitate data la care Cuvioasa Teofana Basarab a trecut la cele veșnice. Potrivit tradiției transmise din generație în generație în rândul românilor din Timocul bulgăresc, ea a fost îngropată în fața altarului bisericii săpate în stâncă de la Mănăstirea Albotina, loc în care a viețuit pentru o perioadă lungă de timp. Cuvioasa Teofana a fost îngropată cu mare cinste, fiind plânsă de poporul pe care l-a slujit, la povățuit și l-a apărut ca o adevărată maică propovăduitoare a dragostei și milei lui Dumnezeu. Slavă Ție, Doamne!

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 25 octombrie	17:00	Vecernie la Biserica Sf. Dumitru
Joi 26 octombrie	07:00 - 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
	18:00	Vecernie cu Litie
Vineri 27 octombrie	07:00 - 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 28 octombrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernie
Duminică* 29 octombrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie și dezlegări

*Duminică 29 octombrie, se va trece la ora oficială de iarnă; slujbele se vor săvârși după ora schimbată.

Hainele murdare

Într-o biserică venea cu regularitate un bătrânel în haine ponosite. Lumea, evident, se îmbrăca frumos la biserică, își lua - vorba ceea - hainele de duminică. Bătrânelului în schimb, nu-i păsa. Haina era murdară, prăfuită, pantaloni pătați... Așa că oamenii au început să fie deranjați de acest aspect și i-au spus preotului. Preotul l-a luat pe bătrânel deoparte și i-a zis: „Dumneata știi cum ar trebui să vină îmbrăcați oamenii la noi la biserică?”. „Nu știu părinte”. „Păi uite, deseară, când îți faci rugăciunea, întrebă-l pe Dumnezeu cum ar trebui să fie îmbrăcați oamenii care intră în biserică asta”. „Bine părinte”. A doua zi, bătrânelul apare la biserică în aceleași haine. Preotul i-a zis: „L-ai întrebat pe Dumnezeu cum să te îmbraci?”. „L-am întrebat, părinte”. „Și ce-a zis Dumnezeu?”. „A zis că habar n-are. El n-a fost niciodată în biserică asta”.

Datoria față de părinți

Un tânăr hotărî să se căsătorească. El promise viitoarei soții, după dorința ei, să alunge din casă pe bătrânul lui tată. Conduse deci într-o zi pe bătrân afară din sat, spunându-i să se ducă unde va voi, căci la el nu mai are ce căuta. În casa lui nu mai era loc și pentru el. Ochii bătrânului se umplură de lacrimi și zise fiului său: „Vezi acolo sus pe deal piatra aceea mare? Până acolo l-am condus și eu pe tatăl meu, lăsându-l apoi în voia soții. Condu-mă deci și tu până acolo”. „Dumnezeule, ce aud?”, strigă fiul, cutremurat. „Dumneata ai făcut părinților tăi aceeași nedreptate pe care voiam să ți-o fac și eu acum? Oare și copiii mei vor face cu mine astfel? Vino înapoi cu mine și de acum înainte voi avea grijă în fiecare zi și te voi apăra de toate nevoile și bolile până când vei închide ochii”. MORALA: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ”.

Pașii lui Dumnezeu

Un om, ajuns în rai, i-a cerut lui Dumnezeu să-i descopere viața pe care a trăit-o. Dumnezeu i-a înfățișat-o ca și când ea s-a desfășurat pe nisipul unei plaje. Omul a văzut că în momentele de bucurie erau patru urme de pași pe nisip, ale lui și ale lui Dumnezeu. Dar în clipele de suferință, erau numai două urme. Măhnit, omul i-a spus lui Dumnezeu: „De ce în momentele grele m-ai lăsat singur?”. Domnul i-a răspuns: „În clipele de suferință erau doar urmele Mele, pentru că atunci te purtam pe brate”.